

Generalen Og Trolldharen

Ásmegin

Til Høidemarkerne lagde han sin Visitt af,
en Officer, pensionered og høit decorered,
hvis Jagtmod blev gået over af Tvivl saadan
i Møde med baade Meute og Veidemand!

Hvo er De
der tror De kan
fælde Haren i snehvid Ham?

--Vrøvl!
Med Kløgt og Tel
skal den forgaae
og mine Kugler bide paa

Generalen olmed sig og fnøs af hine tykpandedes phantastiske Fortællinger
Guds Død og Fandensdom! om en Pjalt lusker til sig Mælk og Vællinger
--iscenesadt af Kællinger!?

Med Siælen sadt til Diævelen af
i Bytte mod hin dyreste Skat,
kan Mokken, før i Skærsilds Hav,
raade frit med Sortekunsts Legat

Før Hanen gol,
med Villen fast,
der blegned baade Fugl og Gast,

Og Rigtignok!,
om lidt han saa
Efterladenskaber saa bittesmaa

Paa Gribbenillens
Kælebuk
bider ikke eet eneste Kuk!

Thi slig en Bragd
forsømmes ei
men monne føres dog blot ud af mig!

Jeg haver faaet nok af Flitterstad og Tant; hører I?
Hystaden er lutter mannegal og sprød
I Morgen, før Solen nedrunden ere, skal I faae se den død!

han sprang tilskovs
med Morgen
ludende over sin Krag-Jørgensen

--PANG! smald det fra Skrænten,
efterfulgt af høilydt Banden
Nu greb Hvidlæst til sit Gevær,
og svandt bort i Blaaning skvær

--PANG! Riffelen atter sang
accompagnered af Bersekerang
Hans Liv passered saa Revue
her given Floskelheltens Ry!

Af sig selv forjaged og forkaved,
og føred ind i Afmagtens Bedrøvelse
Ak, hvilket Huskomhei han nu havde laved
Nej, han monne hvæsse Syn og Hørelse
til sit Livs Prøvelse
- at genreise Fordums Førelse,
efter Fornemheds Frarøvelse

Og rigtignok!
han fandt flux Spor
og grinte vel af sin Gave stor

Han kasted indpaa mere Skraa, thi slig en Stund skulde skønnes paa,
og tritted sporenstregs og kvikt og sveded ud baade Tryk og Gigt
Gennem Morgenrødens Stille skar en durkdreven Statur
og kyste alskens Liv herop, der ei var kendt med slig Natur

I hans Øine skimtes nu Diævelen, om du tør at skæve ind i dem!
thi han mærked det, i Marg og Ben, Ramlerens Nærvedsværen:
O Øienpryd! Hist, i Fleinkrullsl yng, Hvidpuds praled og sig vigted
med lidet vidste den derom, at den nu laae i Riffelsigtet

Igen, han fandt sig selv høraged og begaved,
der følted skønt her med Overvægtens Beruselse,
thi! han fandt Haren i Lyngen, der ei længer kaved
Hist, den laae til Vy og Anskuelse,
Skamfuldhed og Ruelse
omkalfatred til Lunelse
over Trofæets Hædersbebudelse

Men brat byksed Haren op
som Jægersiæl ud af Krop!
Generalen fik saa her sin største Knæk,
thi Haren sprang nu med hans Finger væk!

Med Ryg og Lænder, krum og lud i sagte Trin,
og Knoen gemt, svøbt i blodig Klæde ind;
Jagtmod ere gået over af Tvivl saadan
i møde med baade Meute og Veidemand

Hvad haver hændt
med Eders Haand,
der ere bleg som Eders Aand?

Si', hvad var vor Gæt?
De bar tomhænded Hiem
og tilbage ligger nu Hoveren

--Pølsesnak!
I Barten han prusted
ein Zapfenstreich
og med Næve hytted, han hvæsed og spytted:

Revanche: Mit Løsen!
I ved Løvfald ser
en nyboren Christianienser!